

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

I. Lvtherus tantam nouorum Doctorum multitudinem è schola sua
progressam videns, stupore defixus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

singularis ille fuerit protector. Sed hæc ego pluribus hoc loco ventilare nolo, utpote in Antichristo meo satis superque discussa qui si quibusdam forte ignotus sit, is vel ex his paucis Chytræi delirantis nectas animadverter. 1. quod Beatus Gregorius de nullo statu Ecclesiastico decidit, sed per minora Ecclesiæ officia & Gradus euectus ad supremum apicem in eo permanens constantissime, obierit: Lutherus contra ascriptus in ordinem & Doctorem Theologiæ & ab ordine suo in sæcularem vitam & à Theologia Veteri desciverit in novam à se excogitatum. Secundo quod Beatus Gregorius claves habuerit, ipso adversario confitente, nempe Scientiæ, & Jurisdictionis Lutherus autem clavem Solius Scientiæ, sine omni Jurisdictione. Tertio quod Beatus Gregorius claves quas semel acceperat, non mutaverit, Lutherus vero quod acceperat traditum mutaverit, ut ex utriusque vita & actis collatis elucet. 4. Quod Fumus nullus ex S. Gregorij doctrina vel actus secutus sit, quo obscuratus sit splendor gloriæ Christi vel Ecclesiæ, quia per illum etiam Anglia ad Fidem Christi accessit. At per Lutherum ut ex 100 hæresibus ex eo natis supraliquet & gloria Christi per septentrionem amminuta est & Ecclesia excisa. Locustas vero esse monachos & sacerdotes, id pro ea parte, qua illi uti Lutherus, Calvinusque, Zyvingliusque defecerunt ab ordine suo verum dicit Chytræus, qua vero parte Monachi & sacerdotes propositum Fidei & professionis suæ tenuerunt, non Locustæ sane fuerunt sed meliores in agro Domini, è quo manipulos Gentium, ex Anglia, Scotia, Indiaque tota, in horreum Domini, ad stuporem comportarunt. Quod vero hunc, omnium qui post Apostolos fuerunt maximum & sanctissimum Pontificem hæretici venenatis calumniarum telis porissimum impetant, causa est quod ordo & ceremoniæ Ecclesiasticæ, quæ Italia à Gothis & Vandalis vastata, non nihil labefactatæ fuerant, ab eo sint restauratæ. Ea enim tempestate nostris temporibus simillima, omnes libri Ecclesiastici quos nãcile illi poterant, ab hæreticis combusti, & altaria destructa erant & in pulverem redacta: quæ omnia optimus & sanctissimus ille Pontifex restauravit, atque Ecclesiam pristino nitore restituit, fidemque longe in Insulas propagavit, gentiles convertit: Ipsi Centuriatores (a) fatentur, ab hoc divini Verbi doctrinam, adeoque ipsam

Christianitatem, qua hæresi iam manus datura videbatur, fuisse conservatam. Tanta scilicet tamque admitabilis veritatis vis est, ut vel ab iavitis, quam cupit, confessionem extorqueat.

QUOMODO QUISQUE NOVAM
sibi religionem fabricare instituerit:
& quam miseris modis Catholicis oppressi sint
& decepti.

CAPITULUM XVIII.

ARGUMENTUM.

- I. Lutherus tantam novorum Doctorum multitudinem à schola sua progressam videns, stupore defixus.
- II. Unusquisque novæ sectæ vult haberi auctor.
- III. Laici Concilia indicunt.
- IV. Quarela Centuriatorum de magistratu populari.
- V. Quomodo primi Lutherani Catholicos aggressi sint.
- VI. Maior pars Catholicorum tum male instructa ad refutandos adversarios.

LUTHERUS tot novas quotidie emergentes opiniones, tot novas sectas nascentes, & Sacramentariorum præsertim sectam mirum in modum auctam, ac quotidie à sua schola Novum Novæ Doctrinæ Auctorem procedentem videns, valde animo angebatur, immoderatus rebus suis pæne desperare incipiebat. Præter enim eas sectas quas veluti digito supra indicavimus, una ipsius propriissima secta triginta quatuor diversis opinionibus erat distracta & velut Triginta capitum fetus enixa incebat, ut Bredebachius scribit vel ut alij multo plures, nempe ducenta, quæ singulæ suos habuerunt assertores atque asseclas. Siquidem Nonaginta solum hæreses reperit D. Augustinus à Christi tempore ad tuam ætatem, annis 400, & Nicolaus

a Cens. 6. cap. 10. pag. 979. & 680.

Iaus Sanderus (a) ab ætate Augustini centum
 offoginta & unam. at à Lutheri apostasia An. 1517.
 cæpta ad Annum 1795 Stanislaus Reclus (b) &
 alij (b) ec. implemque; est iterum exactissime quod
 scripsit Epiphanius (c) Sicuti postea olim centima-
 num Briareum, aut Argum centum oculos habentem
 confinxerunt; sic omnes huius temporis hæretici
 in corpus centum capita habens se ipsos efforma-
 runt, & qualibet horum cupiens sibi ipse principatum
 constituere, caput nominavit se ipsum, aliam ac fu-
 riosam introducens doctrinam, præter Præceptorum
 suorum vanum laborem. qui omnes tamen, uti
 de Gnosticis scripsit Irenæus (d) suam do-
 ctrinam Veritatis vocitans Evangelium. Neque enim
 Plinio recte, vltum tam impudens est mendacium,
 quod non assertorem aliquem; neque tam absur-
 dum deliramentum, ut apud Varronem est, quod non
 defensorem inveniat. Forus igitur non in stuporem
 tantum, sed furorem quoque versus, quod
 vix à se capti ædificij ruinas iam & rudera vi-
 deret Lutherus apud intimos amicos hanc suam
 infelicitatem non semel deploravit. Ad Norim-
 bergenses scribens, (e) Rem ait, mirandam esse ac
 læchrymis dignam, quod multa urbes tantum Euange-
 lij desiderium præferant, ut devoratura illud videan-
 tur, eidem tamen portas atque aditus omnes ocludant.
 Quotopere vero novarum indicum nascencium o-
 pinionum multitudo animum eius perturbauerit,
 scripta eius passim testantur. Sathanas, inquit quodam
 loco, (f) hanc prærogativam habet, ut tam inep-
 ta vel absurda doctrina excogitari non possit, quæ non
 statim à multis arripitur ac mordicus defendatur
 nec vltus tam crassus est error, quin nugatoris aut
 excrebrati alienius calculo comprobetur; immo quanto
 quidque ineptius est atque absurdius, tanto facilius tan-
 toque à pluribus recipitur atque approbatur. Hoc nobis
 Germanis vitium innatum est, ut novis rebus semper
 inhiamus & quibus si quis interdiceret nobis vellet, ad in-
 saniam nos & furorem indigni; at eadem si libere nobis
 permittantur, max fastidita prioribus, magis aliquid
 novum optabimus. Ego etiam si centum annos vixero,
 nullum tamen quietis in Christiana Republica consti-
 tuendæ spem video. Adeo diabolus vinculis solutus
 ubique tumultuatur. Nihil aliud cupio, quam ex se-
 culo quamprimum exire. nimirum videns sua culpa
 puteum abyssi apertum exhalare tam tetros fu-
 mos, ut ipsi auctori oculi dolerent. Inde dig-
 num hoc, eius qui tantorum omnium malorum
 auctor fuit, votum, quidam verò ita voveret

conscientia vulnerata traditione tam copiosi
 Sanguinis in perditionem deiectionem tum enim
 Lutherus Evangelij sui ruinam facile prospicie-
 bat. Hanc ipse sibi prædixit: ut in Commentarijs
 super Genesim, postremo ipsius, Anno M D. XLIV.
 edito feru, legere est, vbi vaticinatur, postquam
 decesserit, doctrina sua eam fore conditionem, ut ad
 eam conseruandam vix vlla satis futura sint au-
 xilia. Caluinus sane gloriatur, (f) se plusquam
 ter centum animarum millia à Luthero abstra-
 xisse. quid non alij, si per singulos incatur
 ratio, sectarum principes, Lutherum secuti,
 sed supplantatores patris sui! Idem Lutherus
 Commentarijs super Epistolam ad Galatas (quæ
 verba tamquam oraculum discipuli eius nota-
 runt) inquit, Multos ambitionis studio sese eleuatu-
 ros, ac sub pietatis prætextu peruersam doctrinam al-
 laturos, & intra breue tempus omne id quod tam lon-
 go tempore ac tantis laboribus ab ipso edificatum sit,
 euersuros. O vatem iam non vanum, & suæ ipsius
 ruinae verum prophetam! Veruntamen idem
 propheta non videretur fuisse magnæ memoriæ,
 utpote qui Tom. II. editionis Anno M D. XLVIII.
 antea scripserat: Quod doceo & quod scribo, in æter-
 num manebit, etiam si tota Mundi dissoluatur ac dissi-
 petur machina. Sed nihil peius eum habuit quam
 quod se qui initio tamquam Germaniæ Aposto-
 lus primum inter omnes locum habuit, postea
 multis alijs posthabitu & ad infima fere subsel-
 lia redactum vidit. Zuinglius, Oecolampadius, Cal-
 uinus, Bucerus, Melancthon, & Martyr, (aiunt
 illi qui contra Lutheranam Concediam scripse-
 runt) multo meliores Theologi fuerunt quam Luth-
 erus. Centuriatores quidem Lutherum strenue
 defendunt; sed is ab alijs multo acius oppugna-
 tur. Xylander Prædicans, eiurato Lutheranismò,
 Non dubium esse, inquit, quin si Gamalielis consilio,
 ad quod Lutherus iam olim cum doctrina sua prouoca-
 uerat, obtemperetur, breui appariturum sit, Lutheri
 doctri-

a lib. de Visibili monarchia. b in Centurijs
 c Anatomia Eccl. Cathol. Fr. 1. d lib. 1. Hæres. 36.
 e libo 3. contra Hæres. cap. vi. f Super Psalm. or.
 g Lib. quod hæc verba Christi, & lib. de Cæna
 aduersus Zuinglium h Cals. in vlt. admo. ad
 Westph. pag. 194. & 233. Hist. de Cæn. Aug.
 fol. 380. i Fol. 69. Xylander à Lutheranismò con-
 uersus.

doctrinam non à Dei spiritu sed ex hominibus esse. Eoque sperandum, doctrinam hanc in hominum natam ce-
 rebri, brevis rursus interituram; præsertim quum inte-
 stino schismate & dissensionibus vires huius sectæ adeo
 debilitata sint, ut nihil quam propinqua eius ruina ex-
 spectari possit. Et hunc quidem metum etiam Cen-
 turatores omnibus fere paginis ostendunt: nec
 mirum, ita enim B. Joannes Apostolus in Apoca-
 lypsi sua cap. 9. in Prophetia de Locustis prædixit,
 quod nempe eos in quos potestatem non accepe-
 runt seducendo & inficiendo, cruciabat mensibus
 quinque, quos menses si ad Lunares referamus
 cursus aut solares, iam pridem absolutos videmus,
 cum vero adhuc dum crucient fideles, tempus id
 utique Maiora spatia nempe Saturnia erit referen-
 dum, ut singuli de mensibus quinque 30. ferre anno-
 rum spatium conceperant, quo posito cum quinque
 30. periodi Saturnij sideris sint CL. annorum decur-
 sus, & Lutherus Anno 1517. exeunte occupent
 Catholicos cruciate, opinari licebit non absque ali-
 qua ratione adiectis ad eum anni numerum an-
 nis prædictis, CL. interitum Luthericæ sectæ ad
 Annum 1667. instare.

II. Nec mirū sane est, singulos novorū istorum
 Evangelistarū suis veluti classicum cecinisse. Post
 primarij enim ipsorum Magistri apostasiam unuf-
 quisque à Saturniano & melancholico suo inge-
 nio sectam sibi formabat; quisque in sua officina
 ad suum modulum Deum sibi fingebat, ut merito
 exclamare possimus: vel cum Scriptura (a) *secundū
 numerum civitatum suarum, O Septentrio, erant Dij
 tui.* Et unaquaque gens fabricata est Deum suum. vel
 cum poëta; *Heu mihi, quot Fidibus, luditur una fides,
 vel. Hei mihi, quam varia demon mortalis arte
 Illudit, cæco mentes agit atq; furore!
 Nullus ut in totorū detestabilis error
 Orbesiet, quæ non hominū pars magna sequatur.*

Rationem huius calamitatis bene Lutherus ipse
 vidit, inquiens. (b) *Violata Ecclesia concordia atque
 unitate, dissensionum nullus est finis. Sacramentarij pri-
 mum à nobis exierunt, deinde Anabaptista, qui tamen
 longe inter se dissident. Sic una secta provocat alteram,
 & una alteram condemnat. Cessante unitate, in infinitū
 progredi numerum Mathematici dicunt; sic disturbata
 Ecclesia unitate, erroribus aditum præcludere impossibile
 est.* O quo vis alio quam hæterico, & quidem hæ-
 retarcha Lutherò dignam sententiam! An quis
 quam putet hanc in eodem pectore in quo tot ab-
 surdæ opiniones, natam; & ab eodem ore quo tot
 blasphemiarum, prolatam? Circumferuntur versus a-

liquot; Lutheri fortunam suam lamentantis pre-
 sonam representantes; quos ut lectu dignos & in-
 tellectu faciles adscribo. Sic vero in eis loquitur
 Lutherus:

*Si qua mihi iustas expressit causa querelas,
 Heu nunc præ cunctis digna querela venie.
 Ille ego qui quondam famâ super æthera notus,
 Nunc me vix aliqua gloria parte manet.
 Omnia Calvinus rapuit, totumque per orbem
 Illita vipereo dogmata felle serit
 Tu quoque dilectos inter pars prima Melanchthon,
 Qui mihi præ cunctis fidus amicus eras,
 Diceris extremâ liquisse in morte Lutherum,
 In nova Calvinî dogmata falsaruens:
 Hic ubi pallentes pervenit rumor ad umbras,
 Heu mea concussit quam gravis ossa dolor:
 Hinc Anabaptista, Smidelinus, Brentius, & qui
 Musculus exigui nomina muris habet,
 Gallus, & Illyricus, nuper quoque missus ad Orcum
 Zuinglius, & reliqui tuba profana vident.
 At ego, qui quondam doctor, primusque magister,
 Quisque huic discipulis semina prima dedi:
 Heu miser ignotas profugus compellor adoras,
 Vixque aliqua nomen parte Lutherus habet.
 Quamq; ego venabar laudem famamq; decusq;
 Hei modo discipuli cuncta tulere mei,
 Quos genui, quos hac peperit mihi lingua, manusque,
 Quorum præcipuus fautor, & author eram.
 Hac promissa fides? pietas hac debita patris
 Heu mihi! quam pretium criste magister habet,
 Degeneres animi! genus execrabile mundo,
 Tempore percipies præmia digna tuo.
 Hæc ego vaticinor: Vates quoque vanus habebor,
 Nite, perfida gens, pœna parata manet.*

III. Alia & prædictæ causæ proxima in infini-
 tum multiplicandi hæreses fuit immanis licentia
 interpretandi scripturas sacras, à Lutherò inchoa-
 ta pro arbitrio, & alijs omnibus communicata. Et
 hoc potissimum videtur indicari per apertionem pu-
 tæi abyssalis in Apocalypsi. Siquidem sacra scriptu-
 ra vere est abyssus, in qua à diebus Moysis usque
 modo quatuor annorū millibus ingenium huma-
 num eminentissimorū ingeniorum laborat, fodit
 & mendicat, & nondum fundum pervidere potest.
 Placuit valde iudi populo, quod ipsi sine scholarū
 impensa & labore à Lutherò crearentur Doctores
 Sacro Sanctæ Theologiæ ac Scripturarum, & usus
 est potestate docendi accepta à Lutherò, & inter-

pre-
 a Jerem. 2. & 4; Reg. 17. b Luth. Tom 5. cap. 5. ad Cal.